

[Gammelgaard]

om det forslag, der stilles i redegørelsen, således at de certifikatudstedende aktieinvesteringsforeningers medlemmer, som fortrinsvis er småsparere, der kun har mulighed for at sikre sig betryggende risikospredning gennem aktiecertifikater, fortsat vil være ringere stillet end direkte aktionærer.

Da medlemmer af kontoførende foreninger allerede i 1977 blev sikret skattegodtgørelse, er det uforståeligt, at de certifikatudstedende og -udloddende foreningers medlemmer fortsat unddrages godtgørelsen.

Fra konservativ side mener vi, at det også er i dette lys, at regeringens forslag skal ses; investeringsforeningerne diskrimineres i forvejen.

Så vil jeg gerne sige til slut, at den stærke tilslutning til det voksende antal investeringsforeninger, der for tiden har mellem 150.000 og 200.000 medlemmer, viser, at der i befolkningen findes en vilje til at spare op og undlade forbrug, når opsparingen kan foretages på rimelige vilkår og med spredning af den risiko, der for den enkelte er forbundet med opsparing i aktier og andre risikobehæftede værdipapirer.

Men udviklingen i de senere år generelt inden for opsparingen, hvor hovedvægten er flyttet til obligationer og pantebreve væk fra aktier, har vist det uheldige i at behandle de forskellige opsparingsformer forskelligt. Der er et påtrængende behov for en forbedring af stillingen for dem, der investerer i aktier, hvad enten det sker direkte eller gennem investeringsforeninger. Det har i udlandet – specielt i Frankrig – vist sig, at hvor der skabes et incitament til opsparing, kan der tiltrækkes betydelige midler til erhvervslivet. Det er vejen frem.

Lawaetz (FP):

Man kunne godt fristes til at rose skatteministeren for, at han udtrykker sig så beskedent, at han selv siger, at han finder investeringsordningen mindre rimelig sammenlignet med andre former for beskatning af værdipapirer. Det kunne måske pege på, at ministeren allerede ved fremsættelsen af lovforslaget selv føler sig en smule usikker med hensyn til, om det nu er et rigtig påfund.

Det er klart, at det hører med til den pakke, vi har fået lagt foran os, og så skal vi måske også forstå, at det er nødvendigt, at

der findes noget, der peger nedad, og det gør dette her i hvert fald, idet en forhøjelse til 40 pct. af aktieselskabsskatten naturligvis set med vore øjne er negativ. Det vil modvirke hensynet til beskæftigelsen, pris- og omkostningsdæmpningen. Alene af hensyn til beskæftigelsen samt pris- og omkostningsforhold må fremskridtspartiet tage afstand fra en forhøjelse som tidligere nævnt på 8,11 pct. af selskabsskatten, og i stedet vil vi anbefale en nedsættelse.

Lysten til at investere risikovillig kapital er for lille, og netop derfor har vi vanskeligt ved at skabe de nye arbejdspladser, som vi har så hårdt brug for. Men er det egentlig så mærkeligt, at det er vanskeligt at få fat i risikovillig kapital, når det erindres, at man kan gå hen og købe obligationer for ikke at tale om statsgældsbeviserne uden nogen form for risiko?

Lovforslaget om indkomstbeskatning af investeringsforeninger virker meget lidt gennemtænkt. Generelt må det betragtes som fjendtligt mod den jævne eller lille sparers investeringsmuligheder, og skatteministeren må indrømme, at det faktisk er dødsstødet for de eksisterende investeringsforeninger.

Den store fjende i hele investeringssystemet er statsgældsbeviserne, der helt mod almindelige regler tillader spekulation i og hjemtagelse af store kursgevinster. Korte statsgældsbeviser kan i dag give en effektiv rente på op til 17,5 pct., hvoraf kun den direkte rente på ca. 8¼ pct. skal beskattes, medens investeringsforeninger, hvis vi følger skatteministeren, kommer ned på en forrentning på 11¼–11½ pct. minus medlemmets beskatning; altså et klart dødsstød for de eksisterende investeringsforeninger. Men der er fortsat mulighed for spekulation i statsgældsbeviser uden begrænsning, og det er den kapitalstærke del af befolkningen, der har fordel af det. Sammenligner vi, er dette her altså en direkte asocial lovgivning, for den går ud over den lille mands opsparingsmulighed. Der findes, som det allerede er sagt, 150.000–200.000 medlemmer af investeringsforeninger, og den typiske investor har indskudt ca. 10.000 kr. eller derunder, helt ned til 500 kr., og det betyder netop, at det er den lille mands mulighed.

Skatteministeren finder investeringforeningernes ordning mindre rimelig, siger han. Jeg har allerede foretaget en sammenligning